

РЕШЕНИЕ

№ 36

гр. София, 02.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 88 СЪСТАВ, в публично заседание на
пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЛОРА ЛЮБ. ДИМОВА
ПЕТКОВА

при участието на секретаря БОЖИДАРА П. КУБАДИНОВА
като разгледа докладваното от ЛОРА ЛЮБ. ДИМОВА ПЕТКОВА
Гражданско дело № 20231110115826 по описа за 2023 година

С искова молба от 28.03.2023 г., уточнена с молба от 08.06.2023 г. са предявени от [фирма] срещу М. И. А. и И. Й. И. субективно и обективно съединени установителни иски с правно основание чл. 422 ГПК вр. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за признаване на установено спрямо първата ответница, че дължи на ищцовото дружество следните суми: **588,09 лв.**, представляваща 1/6 от цената на доставена от дружеството топлинна енергия за абонатен номер **** периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 18.03.2022 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на **66, 66 лв.** за периода от 15.09.2019 г. до 02.03.2022 г., сумата от **2,63 лв.**, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.10.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва от 18.03.2022 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на **0,29 лв.** за периода от 01.12.2019 г. до 02.03.2022 г., както и за признаване на установено спрямо втория ответник, че дължи на ищцовото дружество следните суми: **2352, 38 лв.**, представляваща 4/6 от цената на доставена от дружеството топлинна енергия за абонатен номер **** за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 18.03.2022 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на **266, 66 лв.** за периода от 15.09.2019 г. до 02.03.2022 г., сумата от **10,54 лв.**, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.10.2019 г. до 30.04.2021, ведно със законна лихва от 18.03.2022 до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на **1,18 лв.** за периода от 01.12.2019 г. до 02.03.2022 г., за които суми спрямо М. И. А. и И. Й. И. е издадена заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 14353/2022 г. по описа на СРС, 88 състав. Претендира се и разноски.

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответниците въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил до имот, собственост на ответниците топлинна енергия, като купувачите не са заплатили дължимата цена, формирана по система за дялово разпределение. Сочи, че съгласно публикуваните общи условия за продажба на топлинна енергия купувачите са изпаднали в забава, поради което и дължат мораторна лихва. Твърди, че купувачите дължат и суми за услугата дялово разпределение, както и претендира обезщетение за забава върху всяка една от двете главници.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор от И. Й. И., подаден чрез адв. М. Л., в който исковете се оспорват като неоснователни. Счита, че липсва основание за начисляване на претенциите за главница, доколкото ответникът не е нито собственик, нито вещен ползвател на процесния имот. Поддържа, че вземанията за мораторна лихва почИ.т на нищожни разпоредби на Общите условия на топлопреносното предприятие. Не оспорва да са извършвани плащания, които да погасяват процесната сума, правилността на отразените в информационните сметки на [фирма] изравнителни сметки, размера на приспаднатите суми, размера на дължимите суми а топлоенергия по пера /отопление, за сградна инсталация, за БГВ и за мощност, ежемесечните отчети на по общия топломер, че е извършено дялово разпределение от фирмата за дялово разпределение, стойността на изравнителните сметки, че сумите са начислени в съответствие с действащата нормативна уредба, отчисляването на технологични разходи, както и че общит топломер, действащ в абонатна станция действа редовно и е преминал необходимите технологични проверки. Оспорва средствата за търговско измерване да са сертифицирани и да са преминали през необходимата метеорологична проверка. Оспорва да е налице валиден договор между топлоснабдителното дружество и фирмата за дялово разпределение и основание за претендиране на вземанията за дялото разпределение. Оспорва, че процесният имот е бил топлоснабден, както и че е налице сградна инсталация. Оспорва приложените към исковата молба документи, изходящи от ОС на ЕС да носят подписи на нейни представители. Твърди, че част от вземанията са погасени по давност. Претендира се от процесуалния представител на основание чл. 38, ал. 1 ЗАдв присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 1800 лв.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор от М. И. А., подаден чрез адв. К. Б., в който исковете се оспорват като неоснователни. Счита, че липсва основание за начисляване на претенциите за главница, доколкото ответникът не е нито собственик, нито вещен ползвател на процесния имот. Поддържа, че вземанията за мораторна лихва почИ.т на нищожни разпоредби на Общите условия на топлопреносното предприятие. Не оспорва да са извършвани плащания, които да

погасяват процесната сума, правилността на отразените в информационните сметки на [фирма] изравнителни сметки, размера на приспаднатите суми, размера на дъжимите суми за топлоенергия по пера /отопление, за сградна инсталация, за БГВ и за мощност, ежемесечните отчети на по общия топломер, че е извършено дялово разпределение от фирмата за дялово разпределение, стойността на изравнителните сметки, че сумите са начислени в съответствие с действащата нормативна уредба, отчисляването на технологични разходи, както и че общият топломер, действащ в абонатна станция действа редовно и е преминал необходимите технологични проверки. Оспорва средствата за търговско измерване да са сертифицирани и да са преминали през необходимата метеорологична проверка. Оспорва да е налице валиден договор между топлоснабдителното дружество и фирмата за дялово разпределение и основание за претендиране на вземанията за дялото разпределение. Оспорва, че процесният имот е бил топлоснабден, както и че е налице сградна инсталация. Оспорва приложените към исковата молба документи, изходящи от ОС на ЕС да носят подписи на нейни представители. Твърди, че част от вземанията са погасени по давност. Претендира се от процесуалния представител на основание чл. 38, ал. 1 ЗАДв присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 1800 лв.

Третото лице-помагач на страната на ищеца – [фирма], конституирано по делото с определение от 27.09.2023 г., твърди, че отчитането и разпределянето на ТЕ за имота е извършено в съответствие с действащата нормативна уредба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и съобразно чл. 235, ал. 2 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията на ответника, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Видно от приложеното ч. гр. д. № 14353/2022 г. по описа на СРС, 88 с-в вземанията по настоящото производство съответстват на тези по заповедта за изпълнение от 06.04.2022 г. Заповедта е връчена лично на длъжника М. И. А. и на длъжника И. Й. И. чрез дъщеря му М. И. А. на 25.07.2022 г. В срока по чл. 414, ал. 2 ГПК от длъжниците М. И. А. и И. Й. И. са постъпили възражения, поради което са дадени указания по чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК. Исковете, по които е образуван настоящият процес, са предявени в едномесечния срок по чл. 415, ал. 1 ГПК. Налице е пълна идентичност между страните и предмета на образуваното заповедно производство и настоящото дело, като предявените иски са допустими и подлежат на разглеждане по същество.

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК във вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ:

Действащата към периода на облигационните отношения между страните нормативна уредба, която ги урежда се съдържа в [Закона за енергетиката \(ЗЕ\)](#) и [Наредба № 16-334](#) от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването (обн. ДВ, бр. 34 от 24.04.2007 г.).

Съгласно разпоредбите на ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на

дяловото разпределение е регламентиран в чл. 139-148 ЗЕ и в действалите към процесния период Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването (Обн. ДВ, бр. 34 от 24.04.2007 г.).

Съгласно чл. 142, ал. 2 ЗЕ - топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите.

Съгласно чл. 145, ал. 1 ЗЕ топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички носители на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 3 ЗЕ на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3.

Съдът приема, че по делото е установено че ищецът е енергийно предприятие, доставящо топлинна енергия. [фирма] е дружество регистрирано по Търговския закон и вписано в Търговския регистър при Агенция по вписванията с предмет на дейност производство на топлинна енергия, пренос на топлинна енергия, производство на топлинна и електрическа енергия и други дейности обслужващи основните.

Ответниците М. И. А. и И. Й. И. са направили изрично възражение в срока по чл. 131 ГПК относно липсата на валидно облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия между страните. От приетия като доказателство Договор за замяна на държавен /ведомствен/ имот с имот, собственост на граждани от 30.03.1990 г. /л. 17/ се установява, че И. Й. И. и В. И. И. са придобили апартамент № 1А, находящ се на I ет., в жилищна сграда бл. 31А, състоящ се от три стаи, дневна, кабинет и кухня със застроена площ от 126, 33 кв.м. Прието като доказателство е Удостоверение № 1171/19.12.2017 г. /л. 20/, издадено от Главния архитект на Столична община за преустройство и разделяне на апартамент №1А на апартамент № 1А със ЗП 84, 17 кв.м. и апартамент № 1Б със ЗП 42, 16 кв.м. От удостоверението е видно, че възложители на извършеното разделяне са И. Й. И., М. И. А. и Ц. И. И.. Прието като доказателство по делото е Заявление /л.19/ от 25.09.2018 г. от И. Й. И. до [фирма] с искане за разделяне на партидата му на адрес [адрес] на две части, тъй като на посочения адрес живеят две семейства, а именно семейството на И. Й. И. и на М. З. Х., като абонатният № на титуляра досега е ****, а на новия абонат – ***. Прието като доказателство е и Заявление-декларация /л. 26/ от И. Й. И. от 25.09.2018 г., подадено чрез пълномощника му Ц. И. И. с пълномощно /л. 28/, с искане партидата за топлоснабдения му имот на адрес [адрес] да бъде променена на негово име, посочено е, че потребителите на БГВ са трима. Прието като доказателство е и извлечение – справка от НБД Население /л. 16/, от което се установява, че В. И. И. и И. Й. И. са били съпрузи, като съпругата е починала,

дватамата имат родени от брака си деца М. И. А. и Ц. И. И.. От посочените писмени доказателства може да се направи еднозначен извод, че ответниците И. Й. И. и М. И. А. са съсобственици на недвижим имот, находящ се с [адрес], който е придобит от И. Й. И. и В. И. И. при условията на съпругеска имуществена общност по време на брака им – арг. чл. 19, ал. 1 СК – 1985 г. /отм./. След смъртта на съпругата и на основание чл. 26, ал. 1 СК – 1985 г. /отм./ СНО е прекратена, като съпругът и децата са наследили на основание чл. 9, ал. 1 от Закона на наследството равни части от имуществото на съпругата, вкл. и от половината апартамент – арг. чл. 27 СК – 1985 г. /отм./. Следователно ответниците са съсобственици на имота с процесния абонатен номер при следните квоти 4/6 ид.части за И. Й. И. и 1/6 ид.ч. М. И. А., този извод се подкрепя при съвкупен анализ на събраните писмени доказателства, като приетите като доказателства по делото документи не са оспорени от ответниците. Предвид всичко изложено по делото се установява, че е налице валидно облигационно правоотношение между ищеца [фирма] и ответниците И. Й. И. и М. И. А. по договор за продажба на топлинна енергия в процесния период. Съгласно разпоредбата на чл. 150 ЗЕ продажбата на топлинна енергия за битови нужди се извършва при публично оповестени общи условия, които влизат в сила 30 дни след публикуването им в един централен и един местен всекидневник и стават задължителни за потребителя, без да е нужно потребителят изрично и писмено да ги е приел. По отношение на процесния период от м. 05.2018 г. до 04.2021 г. са действали общите условия на [фирма] от 2016 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 ЗЕ). Според чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти, като в случая етажните собственици на процесната сграда са възложили извършването на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода на третото лице-помагач.

За установяване на факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, по делото е прието заключение по съдебно-техническата експертиза, в което експертът изяснява, че средството за измерване на количеството топлинна енергия, доставено в сградата – етажна собственост, е общият топломер, като технологичните разходи са приспаднати от общото количество топлинна енергия, влязло в абонатната станция и са за сметка на топлофикационното дружество. През процесния период топлинен счетоводител в СЕС е [фирма]. В имота е имало три броя демонтирани радиатори и два броя радиатори с монтирани индивидуални разпределители на разход за отопление, в банята има щранг лира без техническа възможност за поставяне на уред за измерване. Показанията на уредите са отчетени на 16.05.2019 г., 08.06.2020 г. и 02.06.2021

г., като отчетните формуляри с подпис на потребител са предоставени на вещото лице, за щранг-лирата има служебно начислена ТЕ. За имота е начислена ТЕ за отопление от сградна инсталация по формула, предвидена в Наредба № 16-334/06.04.2007 г. и Наредба № Е-РД-04-1 от 12.03.2020 г. на база пълната отопляема кубатура 210 кв.м. За процесния период няма изчислена ТЕ за отопление на общи части. В процесния период има монтирани два броя водомери за топла вода, които са отчетени на 16.05.2019 г., 08.06.2020 г. и 02.06.2021 г., като отчетните формуляри съдържат подпис на потребител и са представени на вещото лице. При анализ на протоколите и свидетелствата за метрологична проверка, касаещи исковия период, експертът е достигнал до извод, че общият топломер в абонатната станция е преминал изискуемите метрологични проверки в съответствие с изискванията на ДАМТН. Вещото лице е посочило детайлно как са формирани сумите за БГВ и отдадена от сградна инсталация ТЕ, като е достигнало до извода, че ищецът е начислявал сумите за доставена топлинна енергия в имота на ответника съобразно изискванията на действащата през периода нормативна уредба. Съдът кредитира заключението на вещото лице като компетентно и професионално изготвено.

Действащата през процесния период нормативна уредба – чл. 155, ал. 1 ЗЕ, предвижда, че потребителите на топлинна енергия в сграда – етажна собственост заплащат доставената топлинна енергия по един от следните начини: 1) на 11 равни месечни вноски и една дванадесета изравнителна вноска, респ. на 10 равни вноски и 2 изравнителни – след изменението на ЗЕ от ДВ, бр. 74/2006 г.; 2) на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска и 3) по реална месечна консумация. Следователно, при определяне стойността на действително потребената през процесния период топлинна енергия, следва да бъдат взети предвид резултатите от изравнителните сметки в края на отчетния период, които показват дали фактурираните през този период суми са били завишени или занижени, като отразяват реално доставеното количество енергия след проверка на място на показанията на индивидуалните уреди за измерване. В случая, в експертизата е прието, че доставеното до имота на ответниците количество топлинна енергия за периода м. 05.2018 г. – м. 04.2021 г. възлиза на 4 215,04 лв., представляваща разликата от начислената сума по фактури (4 333, 93 лв.) и сумата за връщане на абоната по изравнителните сметки (118, 89лв.), като посочените стойности са без предишни неплатени и просрочени суми и без начисляване на лихви по тях.

При така установените количества топлинна енергия, доставени в процесната сграда - етажна собственост, правилното начисляване съобразно действащата нормативна уредба на топлинната енергия за имота и заключението по съдебно-техническата експертиза, че дяловото разпределение е извършено съобразно Методиката към Наредбата за топлоснабдяването, то ищецът е доказал количеството на доставената топлинна енергия в размер на 4 215,04 лв., стойността на която се определя съобразно установените от КЕВР цени. В исковата молба се твърди, че сумата от 3 528, 47 лв. представлява незаплатена част топлинна енергия за периода от м. 05.2018 г. до м. 04.2021 г. Като от ответниците се претендират части от сумата съобразно квотите им в съсобствеността на недвижимия имот.

По делото не се твърди и не се установява плащане на задълженията.

Следва да се разгледа направеното в заповедното производство от ответника възражение за изтекла погасителна давност. Съгласно *Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по т. дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК*, задълженията на потребителите на предоставяните от топлофикационните дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт – договор, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок – арг. чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Срокът в настоящия случай е **спрян** с подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК на **18.03.2022 г.** Ето защо вземанията на ищеца, станали изискуеми преди 18.03.2019 г. са погасени по давност.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия от 2016 г. клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Ето защо вземанията за януари 2019 г. са станали изискуеми на 17.03.2019 г. и са погасени по давност към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, включително всички останали вземания от процесния период, станали изискуеми преди това, а именно вземанията по фактури от м.05.2018 г. до 01.2019 г. Видно от приложените фактури от ищцовото дружество, както и изчисленията, извършени при изготвяне на СТЕ дължимите сумите за този период са общо 1 264, 05 лв., т.е. вземанията за тези суми са погасени по давност.

Следва да се посочи, че издаването на общата фактура за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2019 г. не променя падежите на общите задължения относно месечните вноски и същите не се дължат от датата на издаване на общата фактура. Това е така, защото съгласно чл. 32, ал. 3 от Общите условия от 2016 г. тази обща фактура обективира месечните задължения за целия отчетен период, след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки, т. е. при съобразяване на резултата от изравнителните сметки и добавяне на сумите за доплащане от потребителя, респ. изваждане на сумите за връщане на потребителя. От изложеното следва, че падежът на месечните задължения за стойност на потребена топлинна енергия остава същият, посочен в нормата на чл. 33, ал. 1 ОУ /в 45-дневен срок след изтичане на периода за който се отнасят/, като въз основа на общата фактура, отчитаща резултата от изравнителната сметка, **единствено би могло да възникне ново вземане за ищеца** само за сумата, надхвърляща общия сбор на фактурираните през целия период задължения /в случай на резултат за доплащане от потребителя/, или ново вземане за потребителя за сумата за връщане, в случай че фактурираното количество топлинна енергия през целия отчетен период надхвърля реално потребеното, установено след отчет на уредите за дялово разпределение.

Видно от СТЕ за периода м.05.2018 г. – м.01.2019 г. стойността на доставената топлинна енергия по **прогнозни стойности** е 1 264, 05 лв.лв. Ето защо претенцията за топлинна енергия срещу И. Й. И. е основателна за сумата в размер на **1 509,68 лв.** /2352,38

лв. – 842,70 лв./, представляваща 4/6 от дължимата цена за доставената топлинна енергия за периода 01.02.2019 г. – 30.04.2021 г., включително и топлинната енергия по изравнителни сметки за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2021 г., като за разликата до пълния предявен размер /за начислената топлинна енергия по прогнозни данни за периода 01.05.2018 г. – 31.01.2019 г./ претенцията следва да се отхвърли като погасена по давност. Върху присъдената главница се дължи законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 18.03.2019 г. А претенцията за топлинна енергия срещу М. И. А. е основателна за сумата в размер на **377, 42 лв.** /588,10 лв. – 210,68 лв./, представляваща 1/6 от доставената топлинна енергия за периода 01.02.2019 г. – 30.04.2021 г., включително и топлинната енергия по изравнителни сметки за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2021 г., като за разликата до пълния предявен размер /за начислената топлинна енергия по прогнозни данни за периода 01.05.2018 г. – 31.01.2019 г./ претенцията следва да се отхвърли.

Върху присъдените главници се дължи законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 18.03.2019 г.

По отношение на претенцията за услуга дялово разпределение:

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда-етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение. Съгласно чл. 36, ал. 1 и 2 от Общите условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от тях търговец, като стойността □ се формира от: 1/ цена за обслужване на партидата на клиента, включваща изготвяне на изравнителна сметка; 2/ цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на клиента и 3/ за отчитане на уредите за дялово разпределение, извън обявените от търговеца дати се заплаща допълнителна цена по ценоразпис, определен от продавача. Съобразно разпоредбите на чл. 22, ал. 2 и чл. 36 от ОУ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването – стойността на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда - етажна собственост се заплаща от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение.

От приетите като доказателство протокол от 03.09.2002 г. / л. 31/на ОС на етажните собственици на адрес в [адрес] и договор № 307/11.09.2002 г. /л. 29/ се установява, че между [фирма] и Етажната собственост на адрес в [адрес] е постигната договореност за доставка и монтаж на вентили, термостатни глави и индикатори за разпределение на разхода на топлинна енергия, извършване на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода. Прието е и приложение към протокола /л. 32/, в което под № 2 е посочен ответникът И. Й. И. с аб. № **** и се съдържа неоспорен негов подпис. По делото е приложен и договор № Д-0-69/03.06.2020 г., сключен между [фирма] – възложител и [фирма] – изпълнител, по силата на който възложителят възлага, а изпълнителят приема да извършва услугата дялово разпределение. Размерът на дължимата такса дялово разпределение се установява от

представените по делото документи/фактури и съобщения/ – 15, 82 лв., като същата е дължима за периода м. Ю10.2019 г. – м. 04.2021 г. Не е основателно направеното възражение за погасяването ѝ по давност, следователно същата е дължима спрямо квотите на ответниците в съсобствеността, т.е. за сумата от 10, 54 лв. за ответника И. Й. И.о и за сумата от 2, 63 лв. за ответницата М. И. А., т.е.

Върху уважените главници се дължи и законна лихва от датата на депозиране на заявлението по чл. 410 ГПК в съда – 18.03.2022 г. до окончателното плащане.

Относно акцесорните искове по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Основателността на иска за законна лихва предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му.

Съгласно чл. 32, ал. 3 от Общите условия от 2016 г. след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от Търговеца, Продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал.1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Според чл. 33, ал. 2 от същите Общи условия Клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно чл. 33, ал. 4 Продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. Следователно, въпреки че изискуемостта на месечно дължимите суми настъпва в 45-дневен срок от изтичането на отчетния период, потребителят на топлинна енергия изпада в забава само при неизпълнение на задължението си за заплащане цената на ТЕ в 45-дневен срок от публикуване на фактурата за потребеното количество топлинна енергия за целия отчетен период, т. е. **в случая ответниците не дължат мораторна лихва върху задълженията по месечните фактури, а само за задължението по общите фактури.** По делото са приети като доказателства 3 бр. изравнителни фактури – 1/ съобщение към фактура № 0106560668 от 31.07.2019 г. за отчетния период от 01.05.2018 г. до 30.04.2019 г., видно от което дължимата сума за периода е 1353, 44 лв., платената сума по фактури е 674, 49 лв., т.е. дължима е сумата от 678, 95 лв, чийто падеж е 14.09.2019 г. и считано от тогава ответниците са изпаднали в забава; 2/ съобщение към фактура № 0106560668 от 31.07.2020 г. за отчетния период от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г., видно от което дължимата сума за периода е 1549, 38 лв., чийто падеж е 14.09.2020 г. и считано от тогава ответниците са изпаднали в забава; 3/ обща фактура № ***** от 31.07.2021 г. за отчетния период от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г., видно от което дължимата сума за периода е 1412, 68 лв., платената сума по фактури е 39. 28 лв., т.е. дължима е сумата от 1373, 40 лв, чийто падеж е 14.09.2021 г. и считано от тогава ответниците са изпаднали в забава.

По издадената обща фактура от 31.07.2019 г. се дължи обезщетение за забава върху главницата от 678,95 за сумите начислени при действието на ОУ от 2016 г., поради което и на основание чл. 162 ГПК съдът определи размера на дължимото обезщетение за забава в размер на 171.99 лева лв. за периода от 15.09.2019 г. до 02.03.2022 г., като дължимата сума

от всеки от ответниците следва да бъде определена според квотите им в съсобствеността на процесния топлоснабден имот, както следва – 114,66. лв. за ответника И. Й. И. и 28, 66 лв. за ответника М. И. А..

По издадената обща фактура от 31.07.2020 г. се дължи обезщетение за забава върху главница за сумите начислени при действието на ОУ от 2016 г., поради което и на основание чл. 162 ГПК съдът определи размера на дължимото обезщетение за забава в размер на 229.82 лв. за периода от 15.09.2020 г. до 02.03.2022 г., като дължимата сума от всеки от ответниците следва да бъде определена според квотите им в съсобствеността на процесния топлоснабден имот, както следва – 153, 21 лв. за ответника И. Й. И. и 38.30 лв. за ответника М. И. А..

По издадената обща фактура от 31.07.2021 г. се дължи обезщетение за забава върху главница за сумите начислени при действието на ОУ от 2016 г., поради което и на основание чл. 162 ГПК съдът определи размера на дължимото обезщетение за забава в размер на 64,47 лв. за периода от 15.09.2021 г. до 02.03.2022 г., като дължимата сума от всеки от ответниците следва да бъде определена според квотите им в съсобствеността на процесния топлоснабден имот, както следва – 42, 98 лв. за ответника И. Й. И. и 10, 74 лв. за ответника М. И. А..

От изложеното следва, че се установява ответникът И. Й. И. да дължи общо обезщетение за забава в размер на 310,85 лв., а ответницата М. И. А. общо 77,20 лв., доколкото ищецът претендира в по-нисък размер, както следва 266, 66 лв. спрямо И. Й. И. и 66,66 лв. спрямо М. Й.а И., то исковете следва да бъдат уважени изцяло.

Що се отнася до цената за услугата дялово разпределение, липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба, поради което акцесорната претенция по отношение на ответника И. Й. И. в размер на 10, 54 лв. и по отношение на ответницата М. И. А. в размер на оза периода 01.12.2019 г. – 02.03.2022 г. се явява изцяло неоснователна,

По разноските:

В съответствие с *Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12*, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК заявителят (ищец) има право на направените от него разноски в двете производства съразмерно с уважените претенции, а именно на ищеца ще се присъдят за разноски – **87, 56 лв.** за платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство по съразмерност, и в размер на **370, 70 лв.** платена държавна такса, депозит за вещо лице и юрисконсултско възнаграждение в исковото производство /определено в размер от 200 лв./ по съразмерност.

При този изход на спора разноски се следват и на ответника съразмерно на отхвърлената част от предявените искове на основание чл. 78, ал. 3 ГПК. Ответниците по

делото претендират разноси само в исковото производство и са представили договори за правна помощ и съдействие за защита по предявените срещу тях установителни иски. Ответникът И. Й. И. е възложил на адв. М. Л. да го защитава, като са се договорили адвокатските услуги да се предоставят безплатно по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв, ответницата М. И. А. е възложил на адв. К. Б. да я защитава, като са се договорили адвокатските услуги да се предоставят безплатно по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. Настоящият състав споделя практиката на ВКС, обективирана в определение № 4098/14.12.2023 г. по ч.гр.д. № 2743/2023 г. по описа на ВКС, I г.о., според която възнаграждението на адвоката в тази хипотеза се определя от съда. С оглед размера на предявените иски срещу всеки от ответниците съдът намира, че възнаграждението на адв. Л. за защита на И. Й. И. следва да бъде определено в размер на 563 лв., а възнаграждението на адв. Б. за защита на М. И. А. следва да бъде определено в размер на 400 лв. С оглед отхвърлената част от исковите на адв. Л. се дължи сумата от 180, 60 лв., а на адв. Б. – 128, 30 лв.

Така мотивиран, **СОФИЙСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД**

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че М. И. А., ЕГН *****, с адрес в [адрес] дължи на [фирма], ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: [адрес], на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 422 във вр. с чл. 86 ЗЗД, следните суми: сумата от **377, 42 лв.** – главница за топлинна енергия за периода 01.02.2019 г. – 30.04.2021 г., за имот, находящ се в в [адрес], с абонатен номер ****, сумата **2,63 лв.** – главница за извършена услуга дялово разпределение за периода 01.10.2019 г. – 30.04.2021 г., ведно със законната лихва върху двете главници от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 18.03.2022 г. до окончателното изплащане, както и сумата от **66, 66 лв.** обезщетение за забава върху вземането за топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. – 02.03.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 14353/2022 г. по описа на СРС, 88 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за стойността на доставена топлинна енергия за разликата над уважения размер от 377, 42 лв. до пълния предявен размер от 588,09 лв. /представляваща начислена топлинна енергия по прогнозни данни за периода 01.05.2018 г. – 31.01.2019 г./, както и иска за обезщетение за забава върху таксата за дялово разпределение иска за сума в размер на 0,29 лв. и за периода 01.12.2019 г. до 02.03.2022 г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че И. Й. И., ЕГН *****, с адрес в [адрес] дължи на [фирма], ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: [адрес], на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 422 във вр. с чл. 86 ЗЗД, следните суми: сумата от **1 509,68 лв.** – главница за топлинна енергия за периода 01.02.2019 г. – 30.04.2021 г., за имот, находящ се в в [адрес], с абонатен номер ****, сумата **10, 54 лв.** –

главница за извършена услуга дялово разпределение за периода 01.10.2019 г. – 30.04.2021 г., ведно със законната лихва върху двете главници от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 18.03.2022 г. до окончателното изплащане, както и сумата от **266, 66 лв.** обезщетение за забава върху вземането за топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. – 02.03.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 14353/2022 г. по описа на СРС, 88 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за стойността на доставена топлинна енергия за разликата над уважения размер от 1509, 68 лв. до пълния предявен размер от 2352,38 лв. /представляваща начислена топлинна енергия по прогнозни данни за периода 01.05.2018 г. – 31.01.2019 г./, както и иска за обезщетение за забава върху таксата за дялово разпределение иска за сума в размер на 1, 18 лв. и за периода 01.12.2019 г. до 02.03.2022 г.

ОСЪЖДА М. И. А., ЕГН *****, с адрес в [адрес] и И. Й. И., ЕГН *****, с адрес в [адрес] да заплатят на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на [фирма], ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: [адрес], сумата от **370, 70 лв.** – разноски в исковото производство по съразмерност, както и сумата от **87, 56 лв.** – разноски в заповедното производство по съразмерност.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: [адрес] да заплати на адв. М. Л. с ЕГН ***** сумата от 180, 60 лв. на основание чл. 38, ал. 2, т. 2 във вр. чл.78, ал. 3 ГПК.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: [адрес] да заплати на адв. К. Б. с ЕГН ***** сумата от 128, 30 лв. на основание чл. 38, ал. 2, т. 2 във вр. чл.78, ал. 3 ГПК.

Решението е постановено при участието на [фирма], ЕИК **** като трето лице-помагач на страната на ищеца.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____